Ч. 55. Субота 10 (23) марта 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї, незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Справа будови доріг водних. — Революцийний заговор в Росиї. — Розрухи в Македониї.)

На вчерашнім засіданю палати послів поставив станиславівский пос. Ствертня важне внесенє з огляду на теперішні інвестицийні предложеня. Именно вказав внескодавець на то, що справа будови водних доріг, розділена доси між три міністерства, т. є. між міністерство рільництва, котре має порученє забудованя гірских потоків; між міністерство внутрішних справ, до котрого належить реґуляция рік; і міністерство торговлі, що займає ся будовою каналів. З огляду на то жадає внесенє від правительства, аби для скоршого полагодженя тих справ утворило начальну управу будови водних доріг, під назвою: „Ц. к. ґенеральна дирекция для будови водних доріг, з осідком у Відни“. Для кождого коронного краю мала би бути утворена окрема дирекция, котра підлягала би ґенеральній дирекциї у Відни.

В комісиї для будови водних доріг заявив президент кабінету, др. Кербер, що правительство уважає будову водних доріг головною точкою своєї економічної програми. Правительство признає невідкличну потребу будови штучних водних доріг і реґуляциї получених з ними рік, а дотичне предложенє закона внесе до палати послів зараз по великодних сьвятах. Міністер торговлі заявив в комісиї, що дуже радо позволить переглядати послам пляни будови каналів. — Справа водних доріг стоїть так, що побіч знаного, тамтогорічного, правительственного проєкту що-до будови цілої сіти великих зелізниць переважно в полудневих провінциях коштом близько 500 міліонів корон, за почином послів північних провінций прийшло на дневний порядок справа получення каналами головних рік держави. Дотичне внесенє пос. Менґера, підписане чеcкими, німецкими і польскими послами поручає вибудованє каналів: 1) для злуки Дунаю з Одрою, Висли з Одрою і Дністром; 2) Дунаю з Велтавою, взглядно Лабою. Для покритя коштів має бути утворений осібний фонд, заспоюваний від 1901 до 1920 року квотою 22 міліонів річно з ощадностий державних кас, взглядно при помочи ренти. Коли то внесенє прийшло до комісиї для водних доріг, тіснійший комітет, визначений промисловою радою для розсліду цілої справи, виступив з своїм самостійним внесенєм. Після того внесеня ходить о вибудованє каналів і реґуляцию рік довготи 1664 кільометрів коштом 770 міліонів корон, а коли би попехано поки що будови бічних каналів як н. пр. з Лінцу до Будиєвич, або від головного каналу до Берна то лише коштом 400 міліонів. Значінє тих каналів набирає тим більшої ваги, що рівночасно і в Угорщині займають ся поважно справою водних доріг. Именно має ся побудувати канал з Будапешту взглядно від устя Морави через Болотнисте озеро до Загребу і до Адрийского моря. В такім случаю отворилась би майже пряма водна дорога від Адрийского моря до Балтийского, коли тепер товари з Середземного моря до Гамбурґа мусять плисти довкола цілої Европи. З другоїж сторони галицкі канали отворили би водну дорогу межи морем Балтийским і Чорним і викликали би торговлю, яка тепер майже не істнує межи тими сторонами задля великого коловапя морем і дорогого транспорту зелізницями.

Слідство против студента Карповича в Петербурзі викрило революцийний заговор в Росиї, цілком такий самий як був свого часу нігілістичний. Головний осідок заговору був не за границею, але в Киві і в Одесї. Звідси виходила аґітация. Між заговірками були два напрями: один радив терпеливість, другий хотів діла. Перший напрям мав перевагу. Як кажуть лагоджено навіть замах на царя, але насамперед розпочато від високих достойників.

В Македониї розпочали ся вже розрухи. Магомедани кидають ся на християн і ріжуть. В одній околици разом з войском турецким вирізали 600 християн. Арештованя підозрілих Болгарів відбувають ся на великі розміри. Побоюють ся загальної ворохобні.

Новинки.

Львів дня 22 го марта 1901.

— **Именованя.** П. Міністер просьвіти именував практиканта бібліотеки на львівскій політехниції Урбана Масальского амануєнтом. — Президия красвої дирекциї скарбу именувала вислуженого

---

39)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З англїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

— Ребека може тобі помочи — сказав молодий мужчина. — Можеш на ню зовсім спустити ся.

— Ти добре зробив, що єї прислав. Чи за мною дуже допитували ся?

— А вжеж. Я всім розповідав тоту саму історию — нервове ослабленє і наказ лікарский, щоби лишити тебе в спокою і не посилати тобі листів купецких. Однісенький, котрий мабуть щось покмітив, то молодий Дінедаль.

— Ах! — відозвав ся старий з глумливим усьміхом; — розумію ся, що єму то мусїло впасти в очи, що ми десь щезли.

— Він як би здурів; допитував ся мене, куди ти поїхав, а коли я єму то само сказав, що і другим, то він виїхав з тим, що має право то знати і хоче знати. Кров в нім кипіла, і не богато бракувало, а був би перед людьми гарну зробив сцену. Що вечера ходив за мною до дому і стояв на дворі аж до ночи, щоби видїти, чи я не вийду з хати.

— Направду?

— Таже так; — нині приліз за мною аж на дворець, обвязав ся був хусткою, і мав на собі довгу верхну одежину, але я мимо того пізнав єго. Я купив білет до Кольчестер. Від так втік я від него і купив добрий білет та й ось приїхав. Я певний того, що він тепер в Кольчестері.

— Памятай на то мій хлопче, — сказав купець, коли стояли вже в дверех, — що то наша послїдна проба. Коли удасть ся, то в будучности буде все добре.

— Ми пробовали з диямантами і пробовали з женитьбою. Всего доброго тричи — сказав Езра, і кинув циґаро та пішов за своїм батьком.

34.

Езра Джірдльстон неспроміг ся навіть на то, щоби на другий день повитати Кеті, коли она прийшла на сніданє. Він чув ся очевидно якийсь не свій і відвертав очи від неї, коли она на него дивила ся; але при тім не міг здержати ся від того, щоби від часу до часу не подивити ся на ню спід ока. Єго батько балакав з ним об справах торговельних, але він відповідав коротко і одним словом. Спав зле і неспокійно, бо розмова з попередної ночи страшно єго в снї мучила.

Кеті винесла ся зараз, як лиш було можна, взяла капелюх на голову і стала ходити по городі, по части длятого, щоби перейти ся, по части в надії, що знайде якийсь вихід.

Одноокий вартівник був на своїм місци, і засьміяв ся погано, коли єї побачив; щоби з ним не зійти ся, взяла ся она в бік в гущавину, і перейшла ся ще раз уважно вздовж мура. Не легко було іти простісенько, бо терністі корчі і ожини заступали їй дорогу. Але она ступала витревало крок за кроком, аж наконець переконала ся, що анї мур не був нїгде низший, анї не було нїгде нїякого отвору, з виїмкою малої деревляної фіртки, котра була добре замкнена.

А все-таки знайшло ся було місце, котре зробило їй було надію: В однім углу мура стояла якась пуста деревляна шопа, в котрій колись, коли город був ще в ліпшім порядку, складано знаряди городничі Она не була під самим муром, лиш стояла на яких вісім або десять стіп від него. Коло шопи стояла порожна бочка, котра колись служила на воду.

Кеті удало ся вилїзти на бочку, а з неї було вже легко дістати ся на дах шопи. Она лїзла по нїм дальше, аж опинила ся на вершку в значній висоті над нею. Звідтам могла почерез мур подивити ся на гостинець та на шлях зелїзниці з другого боку. Пропасть межи нею а муром була що правда так велика, що годї єї було переступити, але она певно звідтам могла закликати когось, хто би туди переходив, і попросити єго, щоби він заніс лист до Бедеворт або приніс папір звідтам. Та гадка наповнила єї серце новою надією.

То не було безпечне місце, де она стояла, бо дошки, з яких та шопа була зроблена, були перегниті і сточені черваками; они тріщали під нею і крипіли ся під єї ногами, але на що не була би она зважила ся, щоби лиш побачити якесь прихильне людске лице.

Коли так там стояла, надійшло двох сїльских хлопців літ може за шіснайцять, що волочили ся гостинцем, а з котрих один посвистував а другий довбав червоний бурак. Оттак волікли ся гостинцем аж зрівнали ся

підофіцира Йос. Камінського канцелістом. — II. Мінїстер судівництва іменував кандидата нотарияльного зі Львова Йос. Гурницкого нотарем в Обертинї.

— Перенесеня. II. Мінїстер судівництва переніс нотаря Евг. Ротенбурга-Амброза з Обертина до Надвірної.

— Сьвященників-ювілатів у львівскій архієпархії есть в сїм роцї 33. Найстарший з них віком есть о. Петро Медведский, парох в Чесниках, рогатиньского деканата, роджений 1810 р. а висьвячений в р. 1834, а наймолодший о. Ів. Озаркевич, парох в Болехові, роджений 1826 р. а висьвячений в р. 1848.

— На курс для громадских писарів, який розпочинає ся у Львові дня 17-го цьвітня с. р., приняв краєвий виділ разом 52 кандидатів, між ними з повітів вехідної Галичини: Бібрка: Думин Теодор; Богородчани: Головиньский Николай; Броди: Паньковский Дамїян; Бучач: Грихталїк Мариян; Чортків: Колодрубский Яків; Долина: Юзьків Ілько; Дрогобич: Возняк Станислав і Сливич Панталеймон; Городок: Баран Іван і Губерт Яків; Гусятин: Соловій Василь; Ярослав: Обушко Іван; Яворів: Лехоцїньский Іван; Камінка струм.: Вощук Стефан, Харко Олекса і Гарлевич Петро; Коломия: Равенчук Іван і Власійчук Михайло; Мостиска: Піх Василь; Підгайцї: Сена Дмитро і Маєвский Олекса; Перемишль: Станько Андрій; Перемишляни: Шуль Михайло; Рогатин: Енгльот Теодор; Рудки: Коваль Михайло; Снятин: Тимяк Ілля, Гриник Михайло і Лазаренко Іван; Старий Самбір: Сойка Юліян; Стрий: Пульків Станислав; Тернопіль: Опелїньский Володислав і Фостик Іван; Теребовля: Олїйник Петро; Жовква: Качоровский Іван; Жидачів: Флякович Теодор. Ті кандидати одержали вчасти стипендиї повітових виділів або з краєвих фондів, вчасти знов будуть удержувати ся самі.

— З Турки доносять, що в суботу 16 с. м. пополудни лютила ся там буря з громами і блискавицями. Сніги тають, паша для худоби значно подорожіла: за 60 снопів молоченої вівсяної соломи платить ся шість корон і то навіть трудно купити.

— Зміна воздуха і зливи та повени. По кількох днях майже лїтної спеки — у Львові доходила теплота в полудне до 23 степенїв Ц. — змінив ся воздух і сего дня упав малий сніг, хоч не довго полежав. А все-таки поступенїло досить значно. Така сама зміна настала і в инших краях, але найгірше в Італії, де без перерви надуть дощі. Коло міст Міляно, Алесандрия і Падуа настала величезна повінь. Гора Монте Черваро коло Генуи в наслїдок підмиття води зачала сипати ся. В провінциї Венеция вода залила цїле місточко Кольона: завалило ся множество домів і здаєсь згинуло богато людий. На поміч вислано там 2000 вояків. З Каррари (де добувають найкрасший білий мармор) доносять, що там в наслїдок дощів усунуло ся більше як 2000 кубічних метрів землї, в наслїдок чого засипана часть двірця зелїзницї та гостиниця і не можна тепер вивозити мармор. Шкода есть досить значна, але з людий нїхто не потерпів.

— Вірні аж до смерти. На Виноградах під чеекою Прагою помер рано тамошний міщанин Шустер, по полудни того самого дня померла его жінка. І смерть їх не розлучила.

— Цигани в арештї. До перемиского суду окружного привела жандармерия банду циганів, що волочила ся в околицях Сїняви і Любачева та напаствувала людий по селах.

— Ротшільдів зять розбив банк, але в домі гри в Монте Карльо і то аж два рази. Се нечувана новина для тих, що люблять ролету і покладають ся богиня слїпого щастя. Фінансовий барон Ефрузї, чоловічок малий з бистрими очами та холодним як мармор і спокійним але розумним лицем, сидів перед кількома днями в Монте Карльо коло рулети і грав. Поза ним сидїло і стояло вісїм до десять радів людий, а всї з напруженою увагою споглядали на стіл перед собою. Нараз серед страшенної духоти роздав ся крик: Ефрузї розбив банк. З цїлої салї збігли ся люди до стола, де сидів Ефрузї і дїйстно, там вже перестали грати; не стало гроший в банку, а служба пішла по нових 200.000 франків. Ефрузї усьміхнений споглядав на завистну товпу. За хвилю розпочала ся нова гра. Грачі закладають ся, чи виграє червона чи чорна краска. Найбільше грачів ставить на чорну, червона програє заедно. То повтаряє ся раз, два, три, чотири, пять, шість, сїм разів. Якась дама просить барона і каже: Прошу Вас пане, ставте раз на червону. Барон подякував за раду і ставив дальше на чорну і виграв 8, 9, 10, 11, 12 раз, коротко сказавши 20 разів раз по раз. В салї робить ся страшенний крик, настає глота, люди розпихають ся і бігають як би з розуму зійшли. Чути лиш крики: Ефрузї розбив банк другий раз. А Ротшільдів зять усьміхнений і дуже спокійний виходить з дому гри та іде через площу касинову до париского готелю, через ту саму площу, де о тім часї ходять люди під парасолями та розповідають собі, що в готели Александрия підчас другого снїданя в сали столовій відобрав собі житє якийсь російский офіцир, котрий програв послїдних єго рублїв. Єго поховають тихцем, а до старої єго матери вже зателеграфували.

— До історії зносин Київскої Руси з Римом. Професор львівского університету Абрагам, котрий в грудни минувшого року їздив в наукових цїлях до Риму, мав дня 9-го с. м. в польськім Товаристві історичнім виклад про викопалини на римскім Форум і про рукопись, що належала колись до катедри в Cividale, а тепер находить ся в тамошнім музеї. Тота рукопись — се латиньский молитвенник, що в головній части походить з X. столїтя з Тревіру і містить в собі много тогочасних мінятур. Та до сеї рукописи долучено пізнїйше дві инші части. Одна часть — календар з XII. столїтя з посмертними записками, між котрими находять ся також імена Болеслава Кривоустого і єго жінки Саломеї. В другій части на дальших картках находять ся латиньскі молитви, прикрашені чотирма мінятурами, з котрих кожда займає цїлу сторону в зовсїм иншім стилю, як попередні мінятури рукописи. Носять они на собі очевидне пятно византийскої штуки, а зміст їх — по думцї проф. Абрагама — зображує одну з важних історичних подій Київскої Руси при кінци XI. столїтя. На першій мінятурі зображена стать сьв. Петра з ключами в руцї, а побіч него стати княжої пари, над котрою находить ся напис кирилицею: *Ярополкъ*. Стать з таким самим підписом цїлує рівночасно сьв. Петра в ногу. На другій мінятурі бачимо Різдво, на третій Розпятє Христове, а на четвертій сидить Христос на престолї між сьв. Петром і сьв. Іриною і вкладає корони на голови низше стоячих князя і княгинї. Отже — по думцї профес. Абрагама — ті мінятури відносять ся до подій з 1075 р. Того року в сїчни удав ся прогнаний з Київа великий князь Ізяслав на сойм до Могунциї, щоби просити нїмецкого ці-

---

з тим місцем, де стояла Кеті; один з них глянув в гору і побачив єї блїде лице понад муром.

— Ади Білю, — відозвав ся він до свого товарища — он там тота дурнувата дївчина на шопі з тамтого боку.

— То она? — спитав тамтой другий цїкаво. — Дай менї твій бурак, Джіммі, я кину ним до неї.

— Нї, я кину лїпше — сказав на то чемний Джіммі і при тих словах свиснула половина бурака понри ухо Кеті.

— Ти єї не поцїлив! — крикнув тамтой другий простачиско. — Шукай борзо каменя!

Але заким они ще могли знайти камінь бідна дївчина з важким серцем злїзла чим скорше на долину.

— Нема надії для мене — сказала сама до себе і зітхнула важко. — Всї люди завзяли ся на мене. Маю лиш одного щирого приятеля а той далеко звідси.

Перед обідом зацукав єї опікун до дверий. — Сподїваю ся — сказав він — що ти вже прочитала молитви. То добре коли не можна піти до церкви.

— А чомуж не позваляєте менї піти до церкви? — спитала она.

— Ба, моя панно — сказав він з глумливим усьміхом.

— Що-сь собі наробила, то і маєш. Мусиш гірко покутувати за твій непослух. Кай ся, заким буде запізно.

— Я не зробила нїчого злого — сказала она і оберпула ся до него а очи їй засьвітили ся. То Ви повинні каяти ся, Ви недобрий, лицемірний чоловіче. То на Вас спадає одвічальність за Ваші фальшиві слова і за Ваше безбожне та погане поступованє. Єсть ще сила, що колись буде нас судити і зажадає спокутованя за зломанє присяги, яку Ви зложили свому помершому приятелеви і за люте поступованє против тої, котра повірена була Вашій опіцї.

Она говорила то з такою неустрашимою енергією а очи їй при тім так сьвітили ся, що той лютий чоловічиско з Сіті майже злякав ся і стратив відвагу.

— Лишім то будучности — сказав він. — Я прийшов сюди, щоби тобі щось доброго зробити, а ти ганьбиш мене. Як чую тут богато в хатї всїлякого плюгавства та хробів. — Коли покропити трошечки з отсеї фляшинки по комнатї, то они вигинуть. Будь осторожна, бо то для людий сильна отруя, хоч не робить нїякого болю.

Сказавши то подав їй фляшинку з якимсь брунатним мутним плином, на котрій був наліплений великий червоний значок на знак, що то отруя. Она взяла від него ту фляшинку та не сказавши й слова поставила єї на примурку від коминка. Джірдльстон, коли відходив, подивив ся на ню бистрим оком. Лице єї було блїде і запало ся а лиш одна червона пляма була ознакою, що єї палить горячка. Очи сьвітили ся їй якось неприродно. В цїлім єї єстві пробивала ся якась нова чужа черта. Джірдльстонови здавало ся, як би тота байка, котру він пустив, мала стати ся таки дїйстностию і она мала би таки на правду зійти з розуму. Але она була жилавійшої натури, як то опікун собі гадав. В тім самім часї, коли він собі гадав, що она вже ослабла на дусї, придумала она новий плян втечі, котрий до свого виконаня вимагав енергії і відваги.

В послїдних днях старала ся она позискати собі дружбу Ребеки, але не могла нїяк перемочи ту неприхильність служниці, з якою тота виступала супротив своєї панї від часу, коли Езра зачав був старати ся о руку Кеті. Як та гадина сповняла она свою службу а з єї очий видко було, як она тїшила ся нещастєм своєї панї.

Кеті прийшло на гадку, що Стівенс, той воротар робив лиш в день свою службу. Відтак добачила она, коли з ним розмавляла, що зелїзна брама була так дрантива, що хоч би она була й замкнена, не трудно було би крізь ню пересунути ся або через ню перелїзти. Коби лиш могла в ночи видобути ся на двір, то знайшла би вже дорогу до Бедсворт, звідки могла би поїхати дальше до Поремес, віддаленого лиш на сїм миль. Там знайшла би певно милосердних людий, котрі би дали знати єї приятелям а тимчасом примістили би єї у себе.

Передні двері дому замикано що ночи, але она мала надію, що знайде ключ на цьвяху коло них. Другі двері були з заду. Тут на долинї були також вікна, котрими можна було вилїзти, наколи би дверий не можна було отворити. Коби лиш нїкого не розбудила, то плян єї мусїв би удати ся. В найгіршім случаю, як би єї викрили, то чей не могли би гірше з нею обходити ся, як вже обходили ся.

Езра вернув був до Льондону і она мала тепер лиш трох противників против себе: Джірдльстона, Ребеку і стару Джеррокс. З тих спав Джірдльстон на горі, а панї Джеррокс, котра могла бути найнебезпечнїйшою, бо єї комната була на долинї, була на щастє так приглуха, що не було великої обави, щоби она пробудила ся. Удача пляну зависїла отже лиш від того, щоби минути комнату Ребеки і не збудити єї, а що она знала, що служниця спить твердо, то здавало ся їй, що все повинно би щасливо удати ся.

Цїле пополудне сидїла она коло вікна і кріпила ся духом до роботи, яка єї ждала. Ослабла була бідна на дусї і тїлї та ледви що здібна взяти ся до чогось, що вимагало сьмілости і відваги. Вдала ся була зовсїм до свого батька і до своєї матери, з котрих послїдної нїколи не знала, але котрої мінятуровий образ належав до єї найбільших скарбів. Згадуючи собі єї забувала она па то, що така опущена, а що для неї було прикрійшим як всї инші клопоти.

Був студений, ясний день; приплив мо-

царя Генриха IV о поміч, а син Ізяслава Ярополк виправив ся рівночасно в тій самій цілн в Рим, де в імени вітця віддав Русь під опіку апостольскої столиці, а за те від папи Григория VII-ого одержав для вітця корону. Давнійше звістний був лист Григория VII., дотикаючий сеї справи. Найдені мінятури суть непаче поясненем того листу і кидають деяке сьвітло на наміри Ізяслава, котрий хотів мабуть при помочи Риму вчинити Русь дідичним князївством для свого роду. — До Cividale подарувала сю рукопись сьв. Єлисавета, котрої мати, Ґертруда, угорска королева, походила з дому Андекс, але вона стоїть в звязи також з родиною ґр. Берґ, з котрої походила жінка Болеслава Кривоустого Саломея.

— **Чотирнайцять годин межи житєм а смертию.** Капітан Сатурно ді Сауро, з корабля „Марієтта“, розповідає про таку пригоду, яку перебув сими днями, а з котрої лиш він один з цілої залоги, зложеної з 7 людий, вийшов живий: Страшна буря захопила „Марієтту“ недалеко клина Арджентоно, коло тосканьских островів. Нас брала ся розпука, але мимо того бороли ся ми цілу годину, аж ось филя вхопила одного з моїх моряків і кинула ним з такою силою о машт, що забила єго на місци. Друга филя зломила керму, і тепер вже корабель не міг держати ся. Трета филя піднесла нас страшенно високо в гору а відтак кинула у пропасть, та забрала нам двох моряків: Червельоріго і Лелля. Ми взяли ся тогди до весел, але й ті поломили ся, а филї забрали знов двох людий. Ми виділи, як они під нами в глубині яких 30 мтр. пішли під воду. Кров в нас застигла і ми, я, Алля і Джамбатіста Перзікілї виглядали певної смерти. Нараз як би щось вдарило „Марієтту“ з під споду, она підлетіла високо в гору і перевернула ся. Коли я вирінув з води, то знайшов ся з Алльою на одним кусни якогось дерева, до котрого ми відтак привязали ся як могли, а Перзекілї щез, утонув ся. Від 5 год. по полудни аж до 7 рано кидали нами филї. Чотирнайцять годин страшної муки! Алля слабший від мене, не міг вже удержати ся верх води і утопив ся, заким ще доплила до нас лодка ратункова. Мене вхопили сильні руки і витягнули на пароход „Марсилия“.

— **Помер** Адольф Іванович Добряньский, вислужений радник Двора, голосний свого часу на угорскій Руси а у нас звістний з процесу званого іменем єго доньки, процесом „Ольги Грабар“, в котрім і сам Добряньский засїдав на лаві обжалованих, — дня 10 с. м., в 98 роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Після оповіщеня заміщеного в Wiener Zeitung будуть передані до виконаня роботи підторові, торові і надторові (будинки) 13-го і 14-го льосу при будові вузкоторової (76 цм.) льокальної зелїзниці Триєст-Паренцко. Оферти належить вносити найдальше до 10 цьвітня 1901 в полудне до протоколу подавчого ц. к. Міністерства зелїзниць у Відни. Услівя і пляни можна переглянути в департаменті 18 згаданого Міністерства, або в ц. к. Управі будови в Триєсті Via Belpoggio 2.

— Австро-угорско-баварский звязок зелїзничий. З днем 1 цьвітна 1901 увійде в житє додаток І. до тарифи часть II. зшиток Д) і нова тарифа часть III. зшиток 4 для перевозу збіжа і овочів стручкових, солоду і льняного насіня.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Віденъ 22 марта. Сегорічні делеґациї мають займати ся між иншими також справленєм нових армат для армії, на що преліміновано 140 міліонів кор. Та квота має бути розложена на чотири роки.

Льондон 22 марта. Часописи подають приватну вість, що Бота ще в суботу розпочав на ново воєнні кроки вздовж зелїзниці Деляґоа. Кіченер мав донести що анґлїйске войско не буде спосібне до дальшої борби, коли не одержать помочи.

Дурбан 22 марта. Як доносить бюро Райтера, Анґлїйці покинули місто Фрайде і получили ся з войском ґен. Кемпбеля, котрий по довгій борбі з Бурами мусїв уступити до Стандертон, везучи з собою 200 ранених і недужих. В околици Стандертон зібрали ся більші сили Бурів.

Льондон 22 марта. Кіченер доносить з Преториї: Филип Бота, брат команданта Бурів, напав на Дорнберґ. В битві мав бути ранений. Бури розсипали ся по Оранїї. Девет стоїть коло Гайльброну.

Тієнтсін 22 марта. Анґлїйско-росийский спір о ґрунт вже полагоджений. Оба правительства приказали войскам уступити із спірного місця. Справу розслїду важности росийскої концесиї полагодять між собою правительства Анґлїї і Росиї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ря ніс ся високо, а вода заливала багна і доходила майже аж під мури прайєрі. На дворі було так ясно, що могла видїти доми на всхіднім кінци острова Уайт. Коли отворила вікно і виглянула на двір могла видїти, що море по правій руцї творило великий залив, котрий підчас відпливу був брудний і сухий але тепер подобав на широке озеро, обросле довкола очеретом. То була Льонґстоньска пристань а ген далеко при вїздї до неї могла розпізнати купу будинків, що означували купелеве місце Гелінґ.

Ще й з иньших ознак можна було пізнати, що тут люди недалеко. Із свого вікна могла видїти, як пливуть каналом великі кораблї воєнні, щоби випливали з портового місця Спитгед або хотіли туди заплисти. Декотрі стояли глубоко у водї і виглядали грізно з своїми сторчачими вежами та хорошими маштами. Другі були довгі і великі, мали довгий кадовб, що ішов глубоко під воду, та порозвивали множество вітрил. Иноді перепливла якась чужа канонірка мов та утомлена птиця, що летїла домів. Кеті придивляла ся, як ті кораблї плавали то сюди то туди думала о тім звідки они і куди пливуть і то було для неї одною з немногих єї розривок.

Того злощасного вечера пішла Ребека борше спати як звичайно. Кеті замкнула ся в своїй комнатї і коли скінчила свої приготовленя та сховала до кишенї свої немногі дорогоцінности, які ще мала, щоби їх ужити замість гроший, поклала ся на постіль і аж дрожала, коли погадала собі, що єї чекає. Чула, як на долинї єї опікун сував ногами, як ходив то сюди то туди по старім рефектари. Відтак заскрипів заржавілий замок, коли він замкнув двері і зараз по тім вийшов він на гору до своєї комнати. Пані Джеррокс лягла була також спати і в цілім домі зробило ся тихо. Кеті знала, що мусить зачекати кілька годин, заким буде могла зважити ся на то, до чого приготовила ся. Она пригадала собі, що читала колись в якійсь книжцї, що чоловік около другої години рано спить найтвердшим сном, длятого вибрала ту годину для свого наміру. Взяла на себе найміцнійшу одїж і найгрубші черевики, а щоби ними не стукала, то ще їх пообвязувала якимись шматами. Не занедбала нїякої осторожности, яка їй лиш могла прийти на гадку. Не мала вже що робити, лиш чекати аж до назначеної години.

Встала і подивила ся знов крізь вікно. То був час відпливу і сьвітло місяця поблискувало на далекім океанї. Настала мрака і підчас коли она виглядала, закрила воду. Зробила ся велика студінь. Она зачала ся трясти і дзвонити зубами. Ще раз положила ся на постіль, накрила ся і утомлена від страху та журби заснула неспокійним сном.

Спала кілька годин, заким знову пробудила ся.

Коли подивила ся на годинник, побачила, що то було вже по другій годинї. Годї було вже довше чекати. З малим клуночком майна цїннійших річий в руцї взялась до дїла і відотхнула важко як нурок, заким скочить у воду; пересунувшись опісля попри відхилені двері Ребеки ішла напомацки сходами сходами в долину шукаючи уважно за кождим кроком ступенї під ногами.

Навіть за дня запримітила нераз, як старі дошки скрипіли та лускали під єї тягаром. Тепер серед глухої ночи скрипіли они так голосно, що аж серце в нїй товкло ся зі страху. Приставала кілька разів, кріпко переконана о тім, що єї мусять викрити, але всюди було глухо і тихо. Аж лекше відотхнула, коли наконець зійшла на долину та ідучи напомацки через сїни могла шукати дверий.

(Дальше буде).

Тагнене нині о 8 вечером!

Тягнене . . .

- - - невідклично

21-го марта 1901

Головна виграна

60.000 Кор.

вартости, готівкою

по відтягненю 20%

Льоси

в користь Інвалїдів

по 1 коронї

поручають:

М. Йонаш, Віктор Хаєс і Сп-а, Кіц і Штоф, М. Клярфельд, М. Файгенбавм, Сокаль і Лїлїен, Самуелї і Ляндав, Авг. Шеленберг.

АНТІН РУЛЬФ

позолотник

виготовлює золоченя **престолів і іконостасів по церквах,** як також відновлює старі рами і виготовлює всї в обсяг золотництва входячі роботи.

Львів, ул. Личаківска ч. 10.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, есть лїтературним явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)